

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Quo modo mala bonis bona sint?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

justitiæ bonum inueniatur; quod, quando, sine emendatione eorū, irritum exit, est tamen alijs in exemplum, atq; hinc etiam bonum; quia malum, quod in vno plectit, in altero impedit. Quanquam etiam sapissimè è malis bonos facit, dum pœnam tanquam à se promeritam, (atque ibi, vbi sine errore æstimatur, hoc est, in conspectu altissimi, bonam) subire non detrectant. Grandia mala Dominus, per virum DEI, minatus erat Heli sacerdoti: *Ecce dies veniunt, & pracidam brachium tuum, & brachium domus Patris tui, ut non sit senex, in domo tua, omnibus diebus. Et videbis emulum tuum, in templo, in vniuersis prosperis Israël &c. ut deficiant oculi tui, & tabescat anima tua, & pars magna domus tua morietur, cum ad virilem aetatem venerit. Hoc autem erit tibi signum, quod venturum est duobus filijs tuis, Ophni & Phinees, in die vno, morientur ambo.* Hæc eadem confirmata sunt, per Samuelem. Quid autem Heli respondit? Dominus est, quod bonum est in oculis suis, faciat. Pluris fuit, in oculis Domini, bonum fuisse: licet, in oculis hominum, tanta congeries pœnarum mala esset. Ita mala pro malis recipiens patienter, bonus esse cœpit. Quid DEO potest esse magis gloriosum, quàm ex malis tot bona facere?

X.
Saluian. lib. 1.
de vero judi-
cio, & pro-
uidentia Dei.

Enimuerò mala bonis bona esse, elegantissimè docet Saluianus Massiliensis Episcopus. *Aiunt, inquit, à Deo omnia prætermissi, quia nec coërceat malos, nec tueatur bonos, & idè in hoc seculo deteriores admodum esse statum meliorum: bonos quidem esse in paupertate, malos in abundantia: bonos in infirmitate, malos in fortitudine: bonos semper in luctu, malos semper in gaudio: bonos in miseria & abiectione, malos in prosperitate & dignitate. Primum igitur ab ijs, qui hoc ita esse vel dolent, vel accusant, illud requiro de Sanctis, hoc est, de veris ac fidelibus Christianis, an de falsis & impostoribus doleant? si de falsis: superfluous dolor, qui malos doleant, non esse beatos. Cum utiq; quicunq; mali sunt, successu rerum deteriores fiant, gaudentes sibi nequitia studium bene succedere. Et idè, vel ob hoc ipsum, miserrimi esse debent; vel mali esse desistunt, vindicantes improbijs questionibus nomen religionis, & preferentes ad sordidissimas negotiationes titulum sanctitatis: quorum negotijs, si miseria comparentur, minus sunt miseri, quàm meretur: quia, in quibuslibet miserijs constituti, non sunt tamen tam miseri, quàm mali. Nequaquam ergo pro his dolendum, quòd non sint diuites, ac beati: mul-*

to au-

to autem pro sanctis minus: quia quamuis videantur ignorantibus esse miseri, tamen non possunt esse aliud, quam beati. Superfluum autem est, ut eos quispiam, vel infirmitate, vel paupertate, vel alijs istiusmodi rebus existimet esse miseros, quibus se illi confidunt esse felices. Nemo enim aliorum sensu miser est, sed suo. Et ideo non possunt, cuiusquam falso iudicio, esse miseri, qui sunt verè suà conscientia beati, nulli enim, ut opinor, beatiore sunt, quam qui ex sententia suà atq; voto agunt. Humiles sunt religiosi? hoc volunt: pauperes sunt? pauperie delectantur: sine ambitione? ambitum respuunt: inhonori sunt? honorem respuunt: lugent? lugere gestiunt: infirmi sunt? infirmitate latantur; cum enim, inquit Apostolus, infirmor, tunc potens sum. nec immeritò sic arbitrat, ad quem Deus ipse sic loquitur: sufficit tibi gratia mea, nam virtus in infirmitate perficitur. Nequaquam ergo nobis hac dolenda est afflictio infirmitatum, quam intelligimus matrem esse virtutum. Itaque quidquid illud fuerit, quicumq; verè religiosi sunt, beati esse, dicendi sunt, quia inter quantumlibet aspera, nulli beatiore sunt, quam qui hoc sunt, quod volunt. Hac ille.

Ex quibus huc vsque dictis deducitur, à nemine Fortunam conditionemque suam, aut cælum accusari oportere, quasi malo astro natus sit. Præterquam enim, quòd plurima astris ascribantur falsò, ea tamen ipsa, quæ verè ijs attribuuntur, bona potiùs, quam mala debet appellari; quod etiam de ceteris Mundi partibus est arbitrandum. Quemadmodum enim sunt, qui, prætermissa cæli magnitudine, velocitate, venustate, luce, splendore, vicissitudine, ornatu, benigno influxu, vsu siderum ad navigationes, ac multiplici utilitate, Saturni rigorem, aut furorem sibi à Marte ingenitum accusant: ita etiam reperiuntur homines, qui iam ignem, iam aërem, iam aquas, iam ipsas terras execrantur, in quibus aliquid sunt passi: quasi velint, hæc ipsa elementa è medio tolli; atq; adeò Mundum ipsum destrui, in tantas à DEO utilitates conditum. Destructis enim partibus, necesse est, destrui Mundum. Eò impatientia mortalium progreditur, ut sapientissimum Vniuersi opificem, in vicem laudis, carpere, immo & corrigere tentet, non iam sus Mineruam docens; sed incredibilis amentia DEVM infinitè sapientem. Cuius tam immensa est bonitas, ut nos doceat, posse etiam ex ipsis peccatis bonum elici. *Hæc sunt*, ait S. Augustinus, *Magna opera Domini, exquisita in omnes voluntates eius, & tam sapien-*

Thom. de
1. di. q. 20
c. 100.

XI.

III.

S. Augustinus
in Enchirid.
c. 100.